

РЕШЕНИЕ

№ 18517

гр. София, 14.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 14.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3505** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административно – процесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Ж. С., [дата на раждане] в [населено място], Б., подадена чрез адв. П., против ОТКАЗ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ, рег. № 260312092625 от 12.03.2026 г., издаден от директора на Дирекция „Миграция“- МВР.

Релевират се доводи за незаконосъобразност на административния акт. Твърди се, че са изпълнени всички указания и са отстранени всички нередовности по заявлението, поради което необосновано е поставен отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Иска се отмяна на акта и присъждане на разности за платена държавна такса, както и адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

В съдебното заседание оспорващият, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – директор на Дирекция "Миграция" – МВР, чрез юрк. Ч., оспорва жалбата, моли да бъде приета административната преписка. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, III отделение, 44-ти състав, като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

На 17.11.2025 г. от работодателя „Дайв Инженеринг“ ЕООД, е депозирано пред директора на дирекция „Миграция“ – МВР заявление с рег. № 251117222217/17.11.2025 г. В заявлението, с което е образувано административното производство по издаване на оспорения индивидуален

административен акт е отбелязано, че се подава на основание чл. 24и от ЗЧРБ за Ж. С., [дата на раждане] в [населено място], Б., като общ работник с код по НКПД 96220001.

С писмо от 09.01.2026 г. Агенция по заетостта изпраща на Дирекция "Миграция" указания във връзка с установени нередовности по заявлението, в това число и че представеният трудов договор не отговаря на изискванията на чл. 24и, ал. 5, т. 9 от ЗЧРБ.

В изпълнение на горното от заявителя е представен трудов договор, в който в чл. 1, ал. 4 е посочено следното: „настоящият договор влиза в сила след получаване на документа за пребиваване и работа от дирекция „Миграция на МВР“.

В отговор Агенция по заетостта /АЗ/ е издала отрицателното становище № 251014173314 от 11.02.2026 г. относно липса на основание за предоставяне до българския пазар на труда с "Единно разрешение за пребиваване и работа", за лицето Ж. С., с аргумент, че заявителят е представил трудов договор, в който не е посочено, че договорът влиза в сила след получаване на документа за пребиваване и работа от дирекция „Миграция“ на МВР, като по този начин не е изпълнил изискванията на Агенция по заетостта.

Обжалваният отказ е издаден на 12.03.2026 г. с рег. № 260312092625 от 12.03.2026 г. от директора на дирекция "Миграция" при МВР, който е мотивирал същият с посочените в отрицателното становище на Агенция по заетостта обстоятелства, на база на които е формирал извод, че не са налице предпоставките на чл. 24и от ЗЧРБ.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Жалба е подадена в срок от надлежна страна, за която оспореният с нея съдебен акт е неблагоприятен, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Постановеният отказ е издаден от компетентен орган - директора на Дирекция "Миграция", оправомощен със Заповед № 8121К-1498/19.04.2016 г. /л. 13/ на министъра на външните работи и в предвидената от закона писмена форма.

Обжалваният акт е в предвидената от закона писмена форма. Не се установиха и съществени нарушения на процедурата при издаването му.

На основание чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. В ал. 5, т. 1-13 на същата разпоредба на ЗЧРБ изчерпателно са изброени документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на разрешение по ал. 1. В чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ е предвидено, че в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11 Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на Дирекция "Миграция" писмено становище на Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда, като при нередовности в документите, както и при необходимост от предоставяне на допълнителни документи от заявителя Агенцията по заетостта уведомява Дирекция "Миграция" и този срок спира да тече до получаване на документите или до отстраняване на нередовностите. Дирекция "Миграция" уведомява по електронен път заявителя за необходимостта от предоставяне на допълнителни документи или от отстраняване на нередовности и определя 7 дневен срок за това. Съгласно чл. 15, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на външните работи след получено положително писмено становище от Изпълнителния директор

на Агенцията по заетостта.

В конкретния случай е изискано такова становище от Агенцията по заетостта, като по делото не е спорно, че е налице отрицателно такова, мотивирано с неотстраняване на нередовности в документи, които Агенцията по заетостта е изисквала и по-конкретно заявителят е представил трудов договор, в който не е посочено, че договорът влиза в сила след получаване на документа за пребиваване и работа от дирекция „Миграция“ на МВР, като по този начин не е изпълнил изискванията на Агенция по заетостта.

Така отказът по същество е мотивиран с отрицателното становище на АЗ за нарушение на разпоредбата на чл. 24и, ал. 5, т. 9 от ЗЧРБ, която изисква към заявлението за издаване на разрешение по ал. 1 от същата разпоредба да бъде приложено заверено от работодателя копие на сключен срочен трудов договор за длъжност с код по Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г., подписан от страните и влизащ в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника – чужденец.

Принципно вярна е тезата на ответника, че становището на Агенцията по заетостта обвързва Министерство на вътрешните работи, но това не означава, че същото не може да се контролира. То представлява волеизявление и действие по смисъла на чл. 21, ал. 5 от АПК, което е част от производството по издаване на разрешение от Заместник-директора на дирекция „Миграция“ МВР като окончателен индивидуален административен акт, който подлежи на оспорване по реда на АПК. Тъй като самото становище не е крайния акт, защитата се осъществява при съдебния контрол на последния и съдът проверява и фактите и обстоятелствата, послужили за издаването му. Следователно законосъобразността на становището на Агенция по заетостта е предмет на съдебен контрол в настоящето производство. При съдебно оспорване на отказа за издаване на поисканото разрешение при преценката си относно неговата законосъобразност съдът контролира и отрицателното становище на Агенцията по заетостта, в случай, че отказът на Министерство на вътрешните работи е обоснован с него, както е в конкретния случай. Ако същото се опровергае, то и становището и основаният на него отказ се явяват немотивирани и обжалваният акт следва да се отмени.

Съдът намира, че в конкретния случай в хода на административното производство са представени всички изискани от Агенцията по заетостта писмени документи, от които се установяват всички факти и обстоятелства, за които Агенция по заетостта е поискала допълнителни уточнения.

Вярно е, че съгласно чл. 24и, ал. 5, т. 9 от ЗЧРБ, заедно с подаденото по чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ заявление, работодателят е необходимо да представи заверено копие на сключен срочен трудов договор за длъжност с код по Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г., подписан от страните и влизащ в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника – чужденец. Макар, че в представения трудов договор не се съдържа изрично посочване, че същият влиза в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника – чужденец, а е посочено, че „влиза в сила след получаване на документа за пребиваване и работа от дирекция „Миграция на МВР“ / л. 18 гр./, съдът не намира тези пропуски за толкова съществени, че да могат да обосноват формирането на отрицателно становище за достъп до пазара на труда.

Естествено е, че трудовият договор с чужденеца ще влезе в сила едва след получаване на разрешение за пребиваване на чужденеца от органите на дирекция „Миграция“ – МВР. Това ще бъде и основанието за издаването на виза, с която той да влезе на територията на страната и да започне да изпълнява задълженията си.

Съобразявайки горните писмени доказателства представени по делото, не се установяват фактическите основания за постановения отказ, а именно, че представеният от заявителя трудов

договор не отговаря на изискванията на чл. 24, и, ал. 5, т. 9 ЗЧРБ.

Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл. 24и не е въведена самоцелно, а цели работодателят да установи и докаже, че са спазени въведените в законодателството ограничения за наемане на граждани на трети държави, което съдът намира, че безспорно се установява в конкретния случай.

Предвид изложеното оспореният отказ се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен. Тъй като естеството на спорното правоотношение не позволява съдът да се произнесе по същество, то преписката следва да бъде изпратена на ответника за ново разглеждане и произнасяне по подаденото от „Дайв Инженеринг“ ЕООД заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа в Република България на Ж. С., при съобразяване на изложените мотиви в настоящото решение.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 10 лв. държавна такса или 5,11 евро, а в полза на адв. П. - сумата от 500 евро - адвокатско възнаграждение дължимо на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 Закона за адвокатурата и договор за правни услуги от 12.03.2026 г. / л. 10/.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд - София - град, III отделение, 44-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на Ж. С., [дата на раждане] в [населено място], Б., постановен на основание чл. 24и от ЗЧРБ, с рег. № 260312092625 от 12.03.2026 г., издаден от директора на дирекция „Миграция“ - МВР.

ИЗПРАЩА преписката на директор на дирекция "Миграция" – МВР за ново разглеждане и произнасяне по заявление № 251117222217 от 17.11.2025 г., подадено от „Дайв Инженеринг“ ЕООД, съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Ж. С., [дата на раждане] в [населено място], Б., сумата от 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента) – разноски по делото.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на адв. Г. П. П. – Р. адвокатска колегия, персонален номер [ЕГН], сумата от 500 (петстотин) евро - адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението може да се обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: